יג], ה) שנסתלק כבר מותר כו', 1) [מעילה ב.], 1) הך אפילו זה

דהיום יקדש כו'. ל"ק, **ח**) [בסוטה כ: ד"ה לא תירצו

באופו אחר וע' תום' נדה כח:

ד"ה פרט], ע) ע' רש"ק שמהפך הגי' בכל אלו

שמהפך הגי' בכל אלו הדיבורים וגי' הל"ק בחוץ והאי

הדיבורים וגיי הצ"ק בחוץ והאי דכל המנחות כו' באות מלה הס"ד אח"כ ד"ה אלמא מדת יבש כו' בפ"ק הס"ד, י) נד"ה ר"ל), ל) נד"ה כלן, ל) נד"ה בפנים וכי ודע שכ"כ רש"י בפנים וכי ודע שכ"כ רש"י

במשנה דסמוך לקמן לו. ד"ה

חביתין, מ) דמדת יבש. ל״ק, נ) נע' תוס' לעיל נה. ד״ה כל

המנחותו.

תורה אור השלם

צו אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וִישְׁלְחוּ מון הַמְּחֲנָה בְּל צְרוּע וְכָל זְב וְכל טָמא לְנָפֶש: במדבר ה ב

יַנְעָשׁ דּוֹדְר אֶת הַכּּהַן 2. וַיַּעַן דְּוִד אֶת הַכּּהַן וַיֹּאמֶר לוֹ כִּי אִם אִשָּׁה עַצְרָה לָנוּ כִּתְמוֹל שִׁלְשׁם

בצאתי ויהיו כלי הנערים

שמואל א כא ו
3. וַיִּמֶן לוֹ תַּבֹּדְן לְדֶשׁ בּי
לא הְיָה שָׁם לְּחֶם כִּי אִם
לֶחֶם הַפְּנִים הַמִּוֹסְרִים
מַלְפָנֵי יְיָ לְשׁוֹם לָחם חם
בְּיוֹם הַלְּקָרו:

מוסף רש"י

שמואל א כא ז

ו א מיי' פ"ד מהלכות ביאת מקדש הלכה יב וכרבען: ז ב מיי' פ"ח מהלכות חמידין ומוספין הל' ז:

ה ג מיי' פ"ה שם ה"ז: מד מיי' שם הלכה י ופ"ח סלכה ת:

רבינו גרשום

בפסח ראשון הבא בטומאה דנטמא רוב צבור. הא דתניא הותרו זבין ר' אליעזר היא. וההיא דזבין ומצור' . משתלחין כרבנן דפליגי על לישתו ועריכתן ואפייתן: לישתן ועריכתן ואפייתן: כשרות בעזרה וכשרות אבית פגי בכל העיר: אלמא . בפנים דקסבר דתנור מקדש משום הכי צריך שתהא אפיה בפנים: אלא אי קשיא אפיה בפנים: אלא אי קשיא לכא דנחין את השבת ורוחין את השבת ואילמא דמע"ש אפי להו עד למחר בשש שעות הא איפסלו בלינה בלילי שבר, אלא אמר רבא היינו אלא אמר רבא היינו האי בפנים לא בעדור קאה אי בפנים לאו דלמא מאי בפנים לאו איינור קאה איינו בפנים בחוץ הוא בפנים בחוץ הוא בפנים בחוץ הוא בפנים האמר במקום בסעמד ורייון. כלוכר במעמד ורייון זריזין. כלומר במעמד זריזין שיהו כהנים עומדין על גביו בשעת אפייתן: ממה אשכחינהו מע"ש דקא אפו ליה ואמר להו בחול קא אפיתו ליה כיון דקריש בתנור הא איפסיל ליה בלינה אלא למחר בעיתו למעבדיה מדאמר להו למחר בעיתו למעבריה ודחי
שבת אלמא כל מעשיהן
בפנים דאי בחוץ לא אמי להו דרחי שבת: רי שמעון
בר מידר תנור מקדש
אמר להו. אלמא בחוץ
מעשיהן משום הכי אמר
אמר להו. אלמא בחוץ
להו לא דחי שבת: דנפק
להו לא דחי שבת: דנפק
שעת היתר לבהנים לאוכלן
שעת היתר לבהנים לאוכלן
אוכלן הידר תול באי. מוכרי , דרך חול הוא: מסוכן הוא. שאחזו בולמוס חולי

אין ממאי מתים משתלחים. כגון עכשיו שהוגללו הפרוכת דאין מחיצה לטמאי מתים להשתלח דטמא מת מותר ליכנס למחנה לויה כדאמרינן בסוטה פרק היה נוטל (דף כ:) ובפסחים בריש אלו דברים (דף סו.) לא טמא מת בלבד אמרו אלא אפילו מת עלמו שנאמר

ויקח משה את עלמות יוסף עמו עמו במחילתו וא"ת והיכי ילפינן טמא מת ממת שאני מת דאין לו טהרה במקוה כדאי׳ בסוף עירובין (דף קד:) המכנים שרץ למקדש פטור ואע"פ שהיו נושחין חרונו של יוסף עמו במחילתו ומכל מקום קשה הא קא חשיב רבותא אפילו מת עלמו וי"ל דסבר כמאן דאמר חייב אי נמי חשיב יבן במינו טהרה במקוה ח' דיש לאדם חי מסרס יגן: עו לישתו ועריכתו בחוץ. אלמא מדת יבש לא נמקדשה דאי נתקדשה מיגנייא מילמא אי אפיק להו אבראי ולא כפי׳ הקונטרם דמפרש מטעם פסול יוצא דמשום קידוש כלי לא מיפסיל ביולא כדפרישית בפ"ק (דף ט.) יו והאי דכל המנחות נילושות בפושרין אפילו מנחת מאפה פירשתי בפ׳ כל המנחות באות מלה ולעיל נה.) כי : שהוא קשה כברול. שנת הוא לתלמידי חכמים כדאמר

בפ"ק דתענית (דף ז.) כל תלמיד חכם שאינו קשה כברזל אינו תלמיד חכם: ומאי קושיא דילמא עשרון לא

מקדש תנור מקדש. תימה אכתי קשיא סיפא דקתני חביתי כ"ג לישתן ועריכתן בפנים אלמא מדת יבש נתקדשה וי"ל דאע"ג דעשרון לא נמשח חלי עשרון נמשח משום דאמרינן בפ"ק (לעיל דף ח.) חביתי כהן גדול רבי יוחנן אמר אינה קדושה לחצאין ובההיא שמעתא א"ר חנינא אין מנחה קדושה בלא שמן ואם כן לריך להניח בביסא או בכלי שרת אחד עשרון שלם של חביתין ושלשת לוגין שמן כדי לקדשן בכלי שרת ובתוך הביסא עלמה היה נתון הסולת לצד אחד והשמן לצד אחר לפי שלריך אחר כך לחלק הסולת בפני עלמו בחלי עשרון והשמן בפני עלמו לוג ומחלה שחרית ולוג ומחלה בין הערבים וכיון דאתקדש בכלי שרת גנאי הוא להשימן אחר כך בכלי חול ולא מסתבר למימר שיוכל לחלוק הסולת והשמן קודם שיתקדש בביסא וינים בתוך הביסא עלמה של שחרית

מת מותר ליכנס במחנה לויה דכתיבד) ויקח משה את עלמות יוסף עמו במחילתו וכדחמר בפסחים (דף סו.) ובלבד שלא יכנס למחנה שכינה דהיינו רבי 6אליעזר אומר יכול דחקו אזבין ומצורעין עזרה והא רבנן דאמרו אע"פ שטמאי ונכנסו לעזרה בפסח הבא בטומאה יכול יהו חייבין תלמוד לומר יוישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב וכל ממא לנפש בשעה שממאי מתים משתלחין זבין ומצורעין משתלחין אין ממאי מתים משתלחין אין זבין ומצורעין משתלחין: מתני' אחת ישתי הלחם ואחת ילחם הפנים לישתן ועריכתן בחוץ ואפייתן בפנים דואינז דוחות את השבת רבי יהודה אומר כל מעשיהם בפנים ירבי שמעון אומר לעולם הוי רגיל לומר שתי הלחם ולחם הפנים כשרות בעזרה וכשרות 6 בבית פאגי: גמ' הא גופא קשיא אמרת לישתן ועריכתן בחוץ אלמא מדת יבש לא נתקדשה ואפייתן בפנים אלמא מדת יבש נתקדשה אמר יו רבה הקשה אדם קשה שהוא קשה כברזל ומנו רב ששת מאי יו קשיא דלמא עשרון לא מקדש תנור מקדש אלא אי קשיא הא קשיא ואפייתן בפנים אלמא תנור מקדש ואין דוחות את השבת יו איפסלה בלינה יי(אלא) אמר רבא הקשה אדם קשה שהוא קשה כברזל ומנו רב ששת אמר רב אשי מאי קושיא דלמא

מאי מכפנים במקום זריזין והא דרב אשי ברותא היא מה נפשך אי אפייה בעינן זריזין לישה ועריכה נמי [בעינן] זריזין ואי לישה [ועריכה] לא בעינן זריזין אפייה גמי לא בעינן זריזין אלא דרב אשי ברותא היא: ר' יהודה אומר כל מעשיהן בפנים [וכו']: אמר רבי אבהו בר כהנא ושניהן מקרא אחד דרשו יבר הוא דרך חול אף כי היום יקדש בכלי רבי יהודה סבר 🥫 בחול אשכחינהו דקא אפו ליה אמר להו דרך חול קא אפיתו ליה אף כי היום יקדש בכלי איפסיל ליה בלינה רבי שמעון סבר בשבת אשכחינהו דקא אפו ליה אמר להו לא דרך חול בעיתו למיעבדיה מידי תנור מקדש שלחן הוא דמקדש ומי מצית אמרת דבשעת אפייה אשכחינהו והכתיב ³ויתן לו הכהן קודש כי לא היה שם לחם כי אם לחם הפנים המוסרים מלפני ה' אלא מאי דרך חול דקא אמר להו הכי קא אמרו ליה ליכא לחם כי אם לחם 6 וכשרות אבית: כן אמר הפנים המוסרים מלפני ה' אמר להו לא מיבעיא האי דכיון דנפק ליה ממעילה

דרך חול הוא יו אלא אפילו האיך גמי דהיום יקדש בכלי הבו לי' דליכול

שתי הלחם פרק אחד עשר מנחות

מתים אין משתלחין זבים ומלורעים משתלחין: בזרגר' לישחן ועריכחן בחוץ ואפייתן בפנים. מפרש בגמ': ואינן דוחות את השבת. אפייתן: וכשרות בבית פחני. בכל ירושלים דהא סבר אפייתו נמי בחוץ: גב" אלמא מדת יכש. כגון עשרון שנמדדו בו: ה] נתקדשו. ואי נפקי מיפסלא ביולה: הקשה. בתירוץ זה: אדם קשה. חכם ומחודד לחתך הלכה כברזל ש]: איפסלו בלינה. דכל המנחות משנתקדשו בכלי נפסלים והאי כיון דאיקדיש מאתמול בתנור איפסיל בלינה קודם שיסדרנו על השולחן: במקום זריזים. ולא בעזרה ממש אלא בחוץ יאפוהו כהנים זריזים שלא יחמיץ: ושניהס. רבי יהודה ורבי שמעון: בחול. בערב שבת אשכחינהו דוד לכהנים דקאפו ליה: דרך חול קא **אפיתו**. כלומר בחול קאפיתו ליה בתמיה: אף כי היום יקדש בכלי. התנור ואיפסיל ליה למחר בלינה אלמא תנור מקדש ודוחה שבת: מידי סנור מקדש. דיראים אתם שלא יפסל בלינה. ואף כי היום יקדש בכלי בתמיה קאמר להו וכי היום יקדש בתנור: דנפקא ליה ממעילה. דכיון השסילקו י] (בו) מותר

ורבי אליעזר דמיקל התם מיקל הכא דהשתא נמי אין טמאי מתים א) נפסמים סו: לה:ן, כ) לעיל

משתלחים חוץ למחנה שלהם דטמא מת אינו אסור אלא בעזרה בלבד

ועכשיו יו כשהוגלל פרוכת אין מחיצה לטמאי מתים להשתלח דטמא

אין טמאי מתים משתלחין, כגון פסח הכל בטומלה לחישכרו כדלעיל בשממעון אין זבין המצרעין משתלחין, ילוסן הכלשון בכרם, ומיהו לכחלה לל לשתרו דהל לכחלה לל לשתרו דהל לכהנים וכל שיש לו שעת היתר לכהנים נכתחנה נה השתרו דהה טמא לנפש גלי רחמנא דאין ניבור נדחין הא בשאר אין בו מעילהי) ולא מיבעיא ייהך שכבר נסתלק אפילו זה יא] אם היום יקדש בכלי שסידרתם על השלחן הבו ליה:

מסוכן

היקישא לפוטרן מן ההיכרת ופחים מוז.) כשרות בבית בעזרה וכשרות בבית פאגי. חוץ לחומת העורה חומה אחם, וכן שמה, ואי ק"ד תנור מקדש איפקלו ביולא (דעיד מג.). מסוכן

שימה מקובצת

רבא: ג] מאי קושיא: ד] השבת איפסלו בלינה אמר בעיתו למעבדיה ודחי שבת. אלמא כל מעשיהם בפנים דאי בחוץ לא אמר להו למדחי שבת. הרגמ״ה: ו) הוא גבייכו: ו) כשהוגלל פרוכת: מֹּ לֹא נתקדשו ואי במינו. תיבת במינו נמחק ותיבות לאדם חי ל״ש: יג) טהרה מה שאין כן בשרץ שאיז במינו טהרה הס"ד:

ללד אחד ושל בין הערבים ללד אחר דהם דריש בפ"ק (ג"ז שם) אמר קרא מנחה מחליחה הבא מנחה ואחר כך חולהו ומיהו למאן דאמר בפ"ק (ג"ז שם) קדושה לחלאין ומחלה משלם דמבים לא נלרכם אלא להביאה שלם מביתו קשה מאי שנא חלי עשרון דנמשח ומאי שנא עשרון דלא נמשח ויש פירושים מרש"י שכחוב בהן בסוף התכלת (לעיל דף כ:) לפי שהיו לריכין לעשרון למדוד בו שאר מנחות כל יחיד המתנדב מנחה ופעמים מוליאו לחוץ אבל חלי עשרון היה מיוחד לכהן גדול ולא היה נריך למנחת נדבה של יחיד ולא יתכן טעם זה כלל דהא בפ׳ כל המנחות באות מלה (לעיל דף מ:) דרשינן מקרא 🕬 דמנחת יבש לא נמקדשה מדכתיב חמץ תאפינה ביכורים להי אימתי הם להי לאחר אפייה ואע"ג דההוא קרא גבי עשרון כתיב לא שנא ונראה לפרש דלישה ועריכה דלחם הפנים ושתי הלחם מדת יבש הוא דאין בהן שמן ולישתן ועריכתן לא היתה בכלי הלח אבל לישה ועריכה דחביתין היה בכלי הלח דיש בה שמן שנמדד בלוג ומדת הלח נמשחה לכולי עלמה ובין למהן דאמר בכי ואלו מנחות (לעיל דף עה) בולגן סולח בין לחאן דאתר בולגן חלוח תכל מקום בכלי שהיה לש ועורך היה בולל לפיכך צריך בכלי שרת והא דנקט במחני' חביחי כהן גדול לאו דוקא דהוא הדין שאר מנחום הטעונות שמן כדאיתא בחוספתא דקתני מנחה יש בה מעשה כלים בפנים טחינתו והרקדתו בחוץ ולישתו ועריכתו בפנים כל מעשיהן בפנים ובור כשרות עד שיבואו לבית הקמילה והא דלא חני במתניתין אלא חביתין ייצ משום דחביתין חלוקין משתי הלחם ולחם הפנים בשני דברים דאלו לישתן ועריכתן בחוך ואינן דוחות את השבת ואלו לישתן ועריכתן בפנים ודוחות את השבת ועוד נראה דמתני׳ נמי קתני שאר מנחות דקתני בסיפא כל המנחות יש בהן מעשה כלי בפנים ופי׳ בקונטרם לישה ועריכה הכל בכלי שרת בפנים ולא בחוץ ואף על גב דמשמע פירוש הקונטרס שזו היא נמי פירושו של ואין בהן מעשה כלי בחוץ והכל חדא מילתא הוא נראה לפרש דאין בהן מעשה כלי בחוץ אטחינה והרקדה קאי דלא בעו כלי שרת כי ההיא דתוספתא: אלא דרב אשי ברותא היא. ותברה מי ששנה זו לא שנה דו שי 1 דרך חודין אפיתו דהו אף בי היום יקדש בכדי איפסיד דיה בדינה. ואע"ג דאין אשי ברותא היא. ותברה מי ששנה זו לא שנה בער שבת לדבריהם קאמר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף וא.) [ד"ה אפי לה]: כלי שרת מקדשין אלא בזמנן וזה אין זמנו בערב שבת לדבריהם קאמר להו כדפרישית בסוף התכלת (לעיל דף וא.)